

Erasmiana (XXIX, 189). De **Bijdragen** voor Vad. Geschied., nieuwe reeks, 10^e deel, le stuk, doorbladerende, vond ik van Dr. R. Fruin eene verhandeling, getiteld Erasmiana, etc., 'twelk mij eene belangrijke ontmoeting in Zuid-Afrika, voor den geest riep.

In 1859 met een karavaanwagen, bespannen met acht muilezels, door de **carro** (woestijn) van Zuid-Afrika, of kaapkolonie reizende, kwamen wij in de nabijheid van Beaufort west en het dorp Prins Albert. Abraham, de **Kaffer-voerman** van den wagen, toonde mij onder de vele bergspitsen, eene in 't verschiet, zeggende, daar komen wij morgen, en vinden daar eene boerderij. Zoo geschiedde het; eenige heuvels aan onze rechterzijde omrijdende, stonden wij plotseling vóór eene boerderij, die er uitzag alsof wij in Gelderland waren verplaatst; 4 à 5 vrouwen waren vóór het huis, dicht bij onzen wagen, druk bezig, eene menigte appelen te ontkruiden, en te droogen, 'tgeen ons de tanden deed wateren. Met snuif doet men bij de Hollandsche boeren wonderen. Ik bood der vrouwen een snuifje, tegelijk vragende, is er ook gebrek aan snuif? Alsof een bom midden onder hen neerviel, vloog alles op; twee of drie, die geen snuifdoos bij zich hadden, vlogen in wilde vaart het huis in, de rest bood mij de geopende snuifdoozen aan, die ik alle vulde uit een blikken bus, gelijkende op een reusachtigen ouderwetschen pennekoker; zonderdat er een woord gesproken werd, en zoo 't schijnt uit erkentenis voor mijne snuifvrijgevigheid, wierpen de vrouwen geheele hoopen appelen in den wagen. Wij traden toen het huis 'binnen, zijnde zeer langwerpig, met riet gedekt en laag, van ééne verdieping; binnen was alles gezellig wat wij zagen, de muren behangen met manden, zakken, gedroogd vleesch, enfin, honderden zaken. Een soort van heer, een oud man met sneeuw wit baar en blozende kleur, stond toen op, afscheid nemende van de boerenfamilie. Blijf nog wat zitten, mijnheer Erasmus, sprak de boer. »Erasmus!!» riep ik uit, is u van 't geslacht van den beroemden Hollandschen Erasmus? Ja, antwoordde hij, ik (en ik meen dat hij er bijvoegde,) mijn twee zonen zijn de laatsten van 't geslacht. Staat nog Erasmus' standbeeld te Rotterdam, vroeg hij mij vervolgens, waarop ik natuurlijk ja antwoordde. De man was in 't oogvallend goedgehartig en zachtvaardig, wij wisselden onze tabaksdoozen, en spraken over een en ander. Ik vraag of niet iemand genegen is, omtrent deze zaak eenige inlichting te geven aan

KEPPEL HESSELINK.